

POZNÁMKA AUTORKY

Úvodem bych chtěla podotknout, že si uvědomuji, že jsem si rozhodnutím napsat román zasazený do Whitechapelu za časů Jacka Rozparovače řekla o drobnohledné zkoumání ze strany mnoha tisíc odborníků na toto téma, kterým se říká ripperologisté. I když jsem toho o tématu přečetla opravdu hodně, nepředstírám, že jsem na tomto poli čímkoliv jiným než amatérem, a ani v nejmenším se netoužím zapojit do debaty o identitě zabijáka či zabijáků z Whitechapelu z konce 19. století. Této hrůzné dějinné epizodě se hodlám věnovat v kontextu, který je plně smyšlený.

Jsem si také vědoma, že samotný název tohoto románu je kontroverzní. Dle „obecně přijímaného“ historického mínění, které vychází z velké části ze zprávy sira Melvilla Macnaghtena, zástupce náčelníka metropolitní policie a hlavy Britské kriminální ústředny (CID), bylo obětí Jacka Rozparovače pět. V dokumentu, který byl sepsán zpětně v roce 1894, stojí: „Vrah z Whitechapelu měl pět a pouze pět obětí.“ Byly jimi v tomto pořadí: Mary Ann „Polly“ Nicholsová, Annie Chapmanová, Elizabeth Strideová, Catherine Eddowesová

a Mary Jane Kellyová. O této pětici se často hovoří jako o „kanonické“.

Soudobé novinové zprávy si tím ovšem nebyly tak jisté. Například podle *Daily News* a *New York Times* byla Annie Chapmanová, dle kanonického pořadí druhá oběť Jacka Rozparovače, ve skutečnosti obětí čtvrtou. Bylo to tím, že ve Whitechapele došlo o něco dříve v tom samém roce (1888) ke dvěma brutálním neobjasněným vraždám. Někteří autoři se domnívají, že druhá ze zavražděných žen Martha Tabramová mohla být zároveň první obětí Jacka Rozparovače. Ve svém fiktivním líčení považují její smrt za jeho první vraždu. „Šestá oběť“ z názvu této knihy se pak vztahuje k takzvané whitehallské záhadě – bezhlavému ženskému torzu, které bylo nalezeno ve sklepení na staveništi, kde později vyrostl Nový Scotland Yard. Senzační zprávy z tehdejší doby tvrdily, že jde o práci Jacka Rozparovače, policie ale tuto možnost brzy vyloučila. Totožnost zavražděné ženy je dodnes neznámá.

Anglie, 2016

*Já v městě z hrobu vykopaném dlel
a slyšel listy jeseně, jak duchů
krok lehounký by ulicemi spěl...*

- Percy Bysshe Shelley, „Óda Neapoli“, 1820
(v překladu Jaroslava Vrchlického)

KAPITOLA

1

Londýn, sobota 8. září 1888

✿ CONSTANCE ✿

Ve vzduchu je cítit krev. Zase. Cítí její pach a jdou za ní jako vlci, kteří se stahují, aby zabíjeli. Jenže tady už se zabíjelo. Je to tu ve Whitechapele už potřetí za jediný měsíc a podruhé za o málo víc než týden a všichni jsou bez sebe strachy. Míříme na místo činu do Hanbury Street. Je nás celá záplava, a jak se zpráva šíří, stále nás přibývá. Kramáři očumují se založenýma rukama na prahu svých obchodů. Populční prodavači roznášejí novinu dál. Na Commercial Street je v tuto ranní dobu vždycky spousta lidí, ale teď se zdá, že se poděl starých tkalcovských domů na Fournier Street tísní úplně všichni.

Nějaký čahoun poblíž volá přes moji hlavu na kamaráda na druhé straně ulice a ruce má složené u úst jako hláskou troubu. „U krámu s kočičím žrádlem!“ překřikuje hřmot ulice. Procházím okolo řady

domů namačkaných jeden na druhém po Princelet Street, až dorazím na místo. Před obchodem paní Hardimanové s masem pro kočky se shromáždil veliký hrozen lidí. Další a další se tlačí kolem mě a nedočkavě se dožadují podívané. Natahují krky, aby viděli. Někteří muži si dokonce vysazují děti na ramena, aby se mohly podívat. Je tu také pár pisálků od novin. Jsou oblečení lépe než my ostatní a všichni se snaží vyčmuchar nějaké šťavnaté detaily.

V davu vidím lidi, které znám. Je tu vdova Gippsová a její slabomyslný syn Abel, který nahání hrůzu. Nevěřila bych mu, ani co by se za nehet vešlo. A brusič nožů Bert Quinn s kůží jako pečený kaštan – ten je tu taky. A paní Puddiphattová. Ta žije na ulici. Kde se něco semele, tam je i paní Puddiphattová. Prostě to vyčmuchará tím svým velkým frňákem. A jsou tu taky židi. Spousta židů. Prodávají z vozíků úhoře v rosolu, jako bychom se všichni přišli podívat na karneval, a ne na místo vraždy. Já ale hledám svoji starší sestru Flo. Ztratila jsem ji někde na Wilkes Street. Vsadím se, že dobře vím, kde je. Kamarádí se se Sally Richardsonovou, jejíž máti má ubytovnu se zadním východem, který ústí na Brown Lane. Vyžebra si u ní službičku v naději, že si pořádně prohlédne dvorek, kde se to prý stalo.

Místní chtějí za to, že vás nechají nahlédnout – pouze takové krátké nakouknutí – šest pencí. Nemůžete to těm starým ubožákům vyčítat, Flo ale není z těch, co vypláznou peníze, když se můžou pěkně podívat zadarmo.

Popravdě já to vidět nechci. Myslím to tělo. Pokud vypadá jen trochu jako to minulé, vím, že se mi z toho zvedne žaludek. O Polly Nicholasové jsem totiž četla v novinách. A co že to ve *Staru* psali? „Byla úplně vykuchaná s hlavou téměř oddělenou od těla.“ Jaký vyšinutý maniak mohl něco takového udělat? To se vás ptám. A teď takhle.

Dneska ráno nás – Flo, mě a máti – probudil křik u nás v ulici. Za úsvitu. Ještě byla skoro tma. A taky mrazivo. Flo vystrčila hlavu z okna. O chvíličku později je zpátky.

„Našli další!“ povídá mi s očima jako dva talíře. A tak mě celou nevyspalou vytáhne z postele a říká, že se jdeme mrknout co a jak. Tak to tady chodí. Všichni na sebe navzájem dáváme pozor. Každý tu ví, co dělají ostatní, takže když zabijou někoho z vašich sousedů, je to i vaše věc. A tenhle, tenhle šílenec – no, zdá se, že je mu jedno, koho si vybere, pokud je to někdo z ulice.

Když se to stalo posledně, byla Maisie Martinová na Brick Lane v hospodě U pánvičky. Flo říkala, že její kamarádka s dětmi spala necelých pět metrů od místa, kde ten zloduch prováděl svoje dílo na chudákovi Polly. Slyšela křik a potom dunivé rány, jako by někdo bouchal na dveře. Úplně ztuhla. Dokonce si netroufla ani vykuknout z okna, protože měla *takovou hrůzu* o svoje děcka. A taky měla proč. Polly našli jen pár kroků odtamtud s proříznutým hrdlem a vnitřnostmi vyrvanými z těla jako dršťky na řeznickém špalku.

A teď už jsou tu od dubna čtyři mrtvé ženské a dvě poslední vrah kuchnul ani ne tři ulice od nás. Když se něco takového stane, tak si toho člověk všimne, no ne? Nikoho nechytí, takže je pořád někde tam venku. Jsou tu samozřejmě podezřelí. Říká se, že ty poslední dvě oddělal nějaký žid. Nebo že to byli feniáni, ti irští chlápci. Po smrti Polly se nás všech začali vyptávat poldíci. Nevšimly jsme si, že by se někdo choval divně? Znalysme ty zabitě ženské? Nikdo ale nesedí v lochu a nečeká na oprátku. A já vám klidně řeknu, že žádná ženská tady ve Whitechapelu se necítí bezpečně.

Hanbury Street a Brick Lane se ale každopádně hemží chlupatějma. Okolo čísla 29 je tmavomodrý řetěz. Říkají lidem, aby se nepřibližovali. Jeden nebo dva cajti dokonce mávají pendrekem, aby